

Poli Tajemná
Šerý svět

Poli Tajemná

Šerý Svět

Příběh je zcela smyšlený. Bude-li Vám někoho připomínat, jedná se pouze o náhodu.

Poděkování

Mé díky patří především mému drahému, který mě podporoval v tom, abych pokračovala ve psaní.

Hanička si též zaslouží obrovské dík, neboť mi dost pomohla.

*Týnka a Dáyinka pro mě taky udělaly strašně moc.
Ratovi díky za upozornění na překlepy.*

Dantemu za propůjčení jména.

A svým způsobem Jemu za minulost, za níž jsem musela uzavřít kapitolu...

Také musím poděkovat všem, kteří věřili, že to dokážu.

Děkuji.

„Chtěli jste mne vidět, Všemocní?“

„Ano, Arrieth, posad' se.“

„Jak se daří s Dantem?“

„Jsmo na dobré cestě k překonání mého bloku. Děkuji. Jak o nás víte?“

„To je dobře a my víme všechno. Ale nejsi tu, abychom řešili tvé problémy s muži.“

„Proč jste pro mne nechali poslat?“

„Máme pro tebe Svěřence.“

„Cože?“

„Čeká tě v Azylu.“

„Počkat, ale...“

„Nějaký problém, Arrietho?!“

„Mám před sebou závod...“

„My víme.“

„Musím se připravovat... Je pro mě důležitý...“

„Nechceš přeci, abychom odvolali Danta pryč?“

„Za Začarovaný les...“

„Ne!“

„Takže se ujmeš toho chlapce?“

„Ano.“

„Tak je to správně.“

„Rozumím. Jedu do Azylu.“

„Arrietho? Nepokaz to. Není tu místo pro maléry.“

I. kapitola

1. Jiný svět

Cítil náraz, obrovskou bolest a mravenčení celého těla. Otevřel oči a hned je zase musel zavřít před bodavým bílým světlem. Chvilí jen poslouchal šum kolem sebe, než se mu podařilo rozeznat nějaké zvuky. Slyšel kroky. Lehké kroky ve spěchu mířící k němu. Znovu oči otevřel a snažil se zjistit, kde se vlastně nachází. Poznal, že se jedná o nějakou místnost, která působila desetinasobně větší než jeho pokoj. Viděl jen spoustu překážek, vzduchem poletující podivné předměty a dívku, která mířila k němu, v ruce držíc samostříl. Vstal a koukal udiveně dívčíným směrem. Moc dobře si uvědomuje, že ji nezná. Určitě by si ji pamatoval. Je krásná. Vysoká a štíhlá, oblečenou černou minisukni a černou halenku, na níž má korzet. Vlasy září v sytě rudém odstínu a sahají jí do půli zad. Do obličeje jí moc nevidí, protože evidentně spěchá a na něj zde je až divné světlo. Šla přímo k němu a dost jej vyděsila, když na něj namířila samostříl a zmáčkla spoušť. Šíp proletěl těsně vedle jeho hlavy, až ucítil na tváři zavanutí rozstřeleného vzduchu. Ona doběhla k němu a strhla ho k zemi.

„Tady si musíš hlídat záda!“ řekla jen zprudka, než se rozhlédla po dalším případném nebezpečí.

Ohlédl se a všiml si příšery padající k zemi s šípem v hrudi. Bylo to ohavné monstrum – křivé, velké tesáky určitě dokážou rozervat maso a rozdrtit kosti bez sebemenšího problému. „Co to bylo?!“

„Něco jako gremlin. Ten zlej...“ odpověděla mu a schovávala se spolu i s ním za jednu z překážek. „Jdou po krvi. A ty jsi cítit na míle daleko...“

Nechápavě se na ni koukal, když vysvětlovala, co za stvoření právě zastřelila. „To opravdu existuje?“ nechápal její odpověď. „Já jsem si myslel, že to je jen ve filmu...“ poznamenal nejistě a ještě jednou se na to podíval. „Asi ještě spím... a tohle je jen sen...“

Ironicky se zasmála jeho domněnce. „Ne, nespíš. A tady existuje *všechno!*“ zněla celkem arogantně, což chlapce znepokojilo.

„Co *všechno!*!“ chtěl vědět pohotově a nevěřičně na ni zíral. „A kde *tady!*!“

Upravila si pramen vlasů za ucho a usmála se na něho, díky čemuž arogance mírně opadla. „V Šerém Světě,“ odpověděla mu věcně a máchlá rukou, aby se rozhédl. „Neboj, zvykneš si...“

Rychle přešel pohledem po místnosti, kde se tu a tam vyskytovaly další příšery a rázně zavrtěl hlavou, aby vyjádřil svůj nesouhlas. „Já si ale nechci zvykat! Jak se odtud dostanu?!“ jeho hlas zněl dost znepokojeně. Rozhodně se zde nehodlá nijak dlouho zdržovat, čímž si je stoprocentně jistý.

Vstala, nakoukla, zda je čistý vzduch a natáhla k němu ruku, aby mu pomohla také na nohy. „Na dotazy je čas. Musíme jít, dokud je tady klid.“

Podávanou ruku přijal a, jakmile byl na nohou, rozběhli se někam, kde tušil cestu pryč. Dívka se rozhlížela a co chvíli vystřelila na další a další monstra, která se tam objevovala. Všechna stvoření vypadala děsivě. Byla veliká a měla plnou tlamu tesáků, o nichž nepochyboval, že jsou ostré. A aby tomu nebylo málo, ani drápy na tlapách nevypadaly extra otupěle.

Proběhli téměř celou místností, využili ještě několik překážek jako skrýš, než se dostali k menšímu krytému tunelu. Tunel měřil sotva pět metrů, vběhli do něj a objevili se na ulici. Teprve tam zpomalila krok a svésila ruku se samostřílem, aby se trochu uvolnila, i když zůstává nadále ve střehu. Ulice byla sice zalitá světlem pouličních lamp, přesto cítil nepříjemné napětí ve vzduchu, které mu nahánělo husí kůži. Podél silnice stálo zaparkováno několik aut v tmavých odstínech od černé po modrou, jen jedno téměř svítilo rudě. Ona zamířila právě k němu.

„To je tvoje?“ zeptal se jí nejistě, když došli k vozu.

Odemkla dveře a otočila se po něm. „Sedej, na dotazy je ještě čas!“ z jejího tónu zazněl rozkaz, netroufal si oporovat, protože mu něco říkalo, že by to nebyl zrovna dobrý nápad.

Obešel auto a usadil se na místo spolujezdce. Dívka zabrala sedadlo řidiče, dala klíče do zapalování a nastartovala. Ulicí zaduněl

zvuk motoru tohoto sportáku, zahvízdaly pneumatiky a rudý sportovní vůz mizel v dálce.

Byl opravdu překvapený situací, v níž se nachází. Probudil se neznámo kde, cizí holka mu zachránila krk a teď jej veze někam pryč v luxusním sportovním autě, o kterém on si může nechat jen zdát. Hlavně netuší, kam jej veze. Přesně to, co si může přát kdejaký pubertální mladík, který nemá o životě realistické smýšlení. Ale to on nebyl.

Jeli dlouho, než zastavila v garáži u nádherné vilky, kterou obklopoval velký kus pozemku. Z venčí působí moc krásně. Je sice nemocničně bílá, ale hezky upravená. Jednu stěnu obrůstá břečťan, což působí kouzelně. Patří k ní obrovská travnatá plocha, kterou zdobí altánek s posezením a houpací lavicí.

„To je tvoje?“ zeptal se zaskočeně, když se rozhlížel po prostoru. V ten okamžik se k nim přiřítíl velký světlešedý vlk, kterého se neskutečně lekl. Začal ihned couvat, protože na něj zvíře nedůvěřivě koukalo.

„Santone, v klidu, to je jen další Svěřenec,“ uklidnila vlka ledabyly, když na něj zavrčel a cenil tesáky. „Pojď, musíme dovnitř,“ oznámila mu a na dálkové ovládní zavřela bránu, kterou před chvílí projeli. Z tónu hlasu vycítil, že nedisponuje zrovna dobrou náladou. Nepátral po důvodu, protože by ji to asi mohlo naštvat ještě víc než to, co ji už naštvalo.

Zamířila celkem rychle do vilky, takže nezbývalo moc času na to, aby si mohl všimnout detailů. „Zuj se, než vejdeš dál! A chovej se tady jako doma,“ poradila mu nezúčastněně a rozsvítila.

Rozhlédl se a v úžasu zalapal po dechu. Nacházeli se v kuchyni, která je velká a moderně zařízená, sladěna do kaštanové barvy. Uprostřed stojí pult s pracovní plochou, na kterém se pyšní nějaké kuchyňské spotřebiče, jejichž úkol nezná. Z kuchyně se přechází přes jídelnu do dalšího pokoje. Šel za ní do vedlejší místnosti, kterou je obývací, kde přes půl zdi zabírá plazmová televize, k ní patří rodinné kino, jehož reproduktory visí v každém rohu, gauč je kožený v bílé barvě, vpravo od sedací soupravy krb a před krbem chlupatý koberec, na nějž si spokojeně lehnul vlk.

„Klidně se posad', ale to křeslo u okna je Santonovo,“ upozornila jej varovně a poukázala tak na zvíře. „Chceš něco k pití?“

Přestal se rozhlížet a se zájmem se na ni podíval. „Něco by bodlo...“

„Alko? Nealko?“ chtěla vědět, než pro něco půjde.

„Co nabízíš?“ odpověděl otázkou. Jako by z něj v tu chvíli opadnul veškerý stres, cítil se klidněji.

Ve tváři se jí rozlil úsměv. Hned působila mile. Takový typ lidí jí vyhovuje. „Víno.“

„Tak si dám víno. Dáš si se mnou?“ usmál se na ni ve flirtu, protože mu to připadalo vhodné. Byla mu rázem sympatičtější.

Zasmála se jeho hloupému dotazu. „Jinak bych ti je ani nenabízela,“ odešla do kuchyně a za chvíli se vrátila s lahví

červeného vína a dvěma skleničkami. „Mám merlot, snad ti bude chutnat.“

Přikývl, vzal od ní láhev s otvůrkem a víno otevřel. Ona šla mezitím zapálit v krbu a chvíli drbala vlka za ušima a krmila jej nějakými dobrotami. Když nalil do skleniček, přesunula se ke gauči. Sedla si do rohu gauče nohu přes nohu a jednu skleničku si hned vzala. Nesměle si k ní přisedl a ujal se té druhé. Nevěděl, co si o tom všem má myslet, připadal si hodně zmateně.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ho, ačkoli věděla moc dobře, jak to ve Světě chodí.

„True. Myslím...“ odpověděl jí nejistě, protože si nebyl jistý, zda řekl správné jméno. „A ty?“

„Arrieth,“ usmála se a naznačila skleničkou, že čeká na přituknutí. „Tak na přežití, True.“

„Na přežití...?“ zeptal se zaskočeně a přitukl si s ní.

Sledoval, jak upila ze sklenky. Líbilo se mu, když spokojeně přivřela oči, jakmile ucítla chuť vína na jazyku. Působila v tu chvíli vskutku uvolněně a klidně. Sám také upil a celkem jej překvapilo, že mu to víno chutná. Ani nevěděl, zda má víno rád nebo ne. Jak kdyby vše teprve poznával. Nechápal to. Nepamatoval si o sobě vůbec nic. Dokonce si nebyl jistý, zda řekl své skutečné jméno.

„Co jsi myslela tím *Šerým Světem*?“ zeptal se jí v uvědomění, že vlastně vůbec netuší, kde se právě vyskytuje.

Upravila si pramínek rudých vlasů a pokrčila rameny. „Však se podívej všude kolem. Ten svět, jak vypadá...“ odpověděla mu s náznakem zalíbení i bolesti.

„Ty tu máš celkem dost barev,“ oponoval jí, když se rozhlédl. Opravdu zde viděl sem tam něco červeného, žlutého, nábytek i hnědý...

„Ale k čemu mi jsou barvy, když je nevidím...“ řekla tiše a opět se s přimhouřenýma očima napila.

Nechápavě se zamračil tomu, co mu prozradila. „Nevidíš?“

Zavrtěla hlavou a rychle zamrkala. „Jediná barva, kterou v té změti šera rozeznám, je červená...“

„Tak proto to auto v rudé barvě? Říkal jsem si, proč je jediný, který září...“ konstatoval spíše pro sebe a vybavil si rudý sportřák.

„Blázníš?! Mazda *musí* být v rudé barvě!“ opravila jej rozhořčeně, až leknutím nadskočil. „Sice se ta červená k *mazdě RX-8* nehodí, ale když už mám takové auto, tak ho chci vidět v celé kráse!“ zněla celkem podrážděně, což jej zaskočilo.

Užasle ji sledoval. Nečekal, že ji tím může rozčítit. „Dobře, promiň... Já měl jenom *forda fiestu*... asi...“

„Tak to to vysvětluje,“ poznamenala zostrá podrážděným tónem hlasu. Pak se v její tváři rozlil úsměv. „Ještě jsi neviděl zbytek mé garáže...“ řekla mu zasněně.

Polkl naprázdno a bedlivě ji pozoroval. Měnila náladu a reakce vskutku bleskově. „To mě budeš muset zasvětit...“ upil z vína a,

jelikož se v automobilech moc nevyzná, raději tohle téma ukončil. „Kde to teda jsem?“

Povzdechla si, i když bylo znát, že tuhle otázku očekávala. „V *Šerém Světě*. Jedná se o něco jako paralelní svět, jiná dimenze, prostor mezi životy, jiný vesmír...“ jmenovala označení tohoto místa, která za léta působení zde slyšela od jiných Svěrenců.

„Jak mezi životy?!“ nechápavě se zamračil, protože ho nenapadlo vysvětlení.

Netvářila se moc nadšeně, že to musí rozebírat hned první večer. „No, někdo to zkoušel sám sobě vysvětlit, že se jedná o stav mysli, když je tělo v kómatu,“ záměrně nepřiznala, že tím někým je ona sama.

Mlčel. Zíral jen do sklenice a snažil se vzpomenout si, co se stalo. „V tom případě, jak je možný, že nejsem v tunelu a nevidím světlo?“

Místností se rozlil její ironický smích. „To jsou jen povídačky. Skutečnost je úplně jiná,“ vysvětlila mu a naznačila, aby se rozhlédl.

„A tady můžeš mít, co chceš? Třeba ty auta, tenhle dům...?“

Usmála se, ale zavrtěla hlavou, aby jeho domněnku vyvrátila. „Můžeš, ale nic není zadarmo. Musíš si to nějak zasloužit. A tohle mě stálo hodně úsilí a sbírání bodů.“

„Jaký sbírání bodů?“ nechápal, co mu to říká.

„Určitě hraješ počítačový hry...“ nadhodila, a, když přikývl, pokračovala. „Musíš nasbírat určitý počet bodů, aby ses dostal do dalšího levelu. Tady je to podobné.“

„A tys uvízla v prvním levelu?“ zazněl pochybovačně. Nebyl si jistý, zda nějaké hry hraje, ale věděl, o co tam jde.

Povzdechla si, neboť si uvědomila, že začala s vysvětlováním špatně. „Ne. Tady jsou všechny úrovně smíšené v jedné. Nehledě na to, Průvodci body pro další level nesbírají. Ale Svět se ti dle počtu bodů odměňuje. Když už vnímáš, že jsi zdolal level, tak si něco přeješ. A pokud jsi opravdu hoděn odměny, tak se ti to splní. Alespoň nám Stálým.“

Snažil se urovnat informace, které se k němu právě donesly. Působilo to hodně zmateně a prazvláštně. „Proč sis nepřála, aby se ti spravil zrak a tys mohla vnímat barvy?“

To byl zásah do živého, což poznal na jejím výrazu. „Protože ten zrak mám za trest...“ odpověděla smutně a na okamžik sklopila pohled. „Byla jsem moc chtivá a neměla dostatek bodů. A chtěla jsem všechno hned. Svět se mi za to pomstil. Takže to je trest za moji hamižnost.“

„A cos chtěla tak drahého?“ zajímalo ho, protože ho nenapadala jediná věc, co by stála tak moc, aby musela přijít o možnost vnímat barvy.

„Vrátit život člověku, kterého jsem milovala. Nechtěla jsem ho nechat umřít... I když mě zradil...“ na chvíli zavřela oči a zaklonila hlavu. Těžko říct, zda to bylo výčitkou vůči sobě samotné, nebo bolesti ze zrady a ztráty. „Byla jsem... prostě jiná, než jsem teď...“ dodala trošku pevnějším hlasem s náznakem ironie.

„Promiň, to jsem nechtěl...“ ozval se pohotově, aby dívku zase rozptýlil.

„Nic se neděje...“ rychle zamrkala a znovu se na něj usmála. Už uběhla dlouhá doba od daného období a ona je city někde jinde. Svět ji přece zná jako tu chladnou Arrieth. Chladnou, ale odevzdanou jedinému muži. (Ačkoli tělem jinému...)

„Jak je možný, že jsem na tebe narazil?“ zkusil změnit téma, aby se dostali dál.

Pokrčila rameny a prohrábla si vlasy. Jeden pramínek chytila mezi dva prsty a prohlížela si konečky. „To je dané. Ber mě jako svého Průvodce a společníka, kterej se bude snažit ti pomoci, aby ses odtud dostal.“ upila ze své skleničky a prohodila nohy. „Průvodci mají téměř pořád někoho, aby mu pomáhali. A když nemáš nikoho, jdeš do klubu a kromě pití dostaneš i povely. A mě dneska bylo odveleno, abych šla do Azylu, že tam dostanu Svěřence, i když jsem měla mít přes měsíc pauzu... Jen nechápu, proč tě hned ze startu vpustili právě do Azylu,“ zamyslela se a za pramínek vlasů nevědomky zatahala. „Nepřipadáš mi jako grázl...“

Zarazil se nad jejími slovy. „Máte různý místa, kde najdete Svěřence?“

„Ano, hodně záleží na tom, jací jste povahově. Čím horší povaha, tím horší místo nasazení...“

„Asi vím, proč jsem byl tam v té místnosti...“ poznamenal zamýšleně a vybavil si daný okamžik. „Já... sedl jsem za volant pod vlivem alkoholu... A vysekal jsem se...“ před očima viděl nehodu

auta, jako by sám sebe pozoroval z dálky očima někoho jiného. Prudká zatáčka, kde na okraji vozovky ležel nahrnutý šterk. *Fiesta* najela prudčeji až k okraji, což se vymstilo. Kola na šterku podklouzla a auto se vyřítilo ze silnice z prudkého srázu stromovím, až zaparkovalo o kmen stoletého dubu.

Zamyšleně poslouchala a pak přikývla, když hodnotila možnosti. „To může být ono...“

„Říkala jsi, že jsi můj Průvodce?“ zeptal se, a když kývla na souhlas, pokračoval. „Co to pro mě znamená? Kromě toho, že mi budeš pomáhat, abych přežil?“

Na tuhle otázku se těšila vždy, kdy jí Rada přidělila někoho do péče. „No, nejprve si dáme pár lekcí. Naučím tě zacházet se samostřílem, ukážu ti přišery, který budeš likvidovat v herních polích. Seznámíš se s dalšími obyvateli Šerýho Světa. Projdeme si prostory, v nichž budeš sbírat body. Podle toho se uvidí, zda se probereš z kómatu, nebo zda se ne...“

- Ale neboj, je to spíš hra...“ ujistila ho pohotově, když si uvědomila, že ho málem vyděsila už první večer.

„Co když nenasbírám dost bodů?“ viděla na něm, že znervózněl, čemuž se nedalo divit.

Tentokráte byl její úsměv spíše smutný. „Tak končíš. I v reálném světě...“ odložila skleničku na stůl a z police pod odkladovou plochou vytáhla popelník s krabičkou ochucených cigaret a jednu cigaretu si zapálila. „Ale udělám vše pro to, aby ses probral. Abys měl

dostatek bodů. Současně se budu snažit, aby sis ten pobyt tady užil. To ti slibuju,“ slíbila a povzbudivě na něj mrkla.

True si hned dokázal představit, jak by mohla jeho pobyt zde zpříjemnit. Přece jen je mu dvacet pět let a jí by netipnul víc než dvacet dva. Ale nebude nic hrotit hned první noc, aby ji nevyděsil.

„Co vlastně děláš, když nemáš Svěrence?“ chtěl vědět se zájmem, protože si nedokázal představit, jak se tady může zabavit sama.

„Jezdím závody,“ odpověděla mu zasněně s úsměvem. „Nejlepší na tom je, že jsem dobrá. Možná nejlepší z celého Světa. Asi umím řídit nejlíp...“ poznamenala pobaveně, ačkoli to znělo hodně sebestředně, což si moc dobře uvědomuje. „No nic,“ típla nedopalek a dopila zbytek vína ve skleničce, „půjdu už spát. Tvůj pokoj je hned u schodů. Koupelna je součástí pokoje. Kdybys něco potřeboval, já jsem na konci chodby. Tak dobrou noc,“ vstala, protáhla se a odcházela.

„Dobrou. A děkuji,“ zavolal za ní a díval se, jak odchází.

Vlk hned běžel za svojí paničkou a True zde zbyl sám. Chvilí nechal informace, které se před chvílí dozvěděl, aby se mu v hlavě nějak usadily. Pak dopil víno a odešel do určeného pokoje.

Jeho pokoj je poměrně velký. Rozsvítil, aby se mohl rozhlédnout. Překvapeně si prohlížel zdi místnosti, neboť se na nich pyšnily malby ohně. Plameny hrající si ve vánku pohlcující tmu vypadaly až moc realisticky. Chybělo už jen slyšet praskání hořícího dřeva. Něco takového nečekal. Podél jedné ze zdí stála dvoulůžková postel, která kotvila čelem až do rohu pokoje. Usmál se. Ta postel by se dala

velice užitečně využít a on moc dobře věděl jak. Ale na to má času ještě dost. Kousek od postele pod okny byl psací stůl a vedle něj dveře na balkon. Spíše na terasu, jak zhodnotil posléze skrz to, že byla veliká. Došel k posteli, kde našel nějaké oblečení. Svlékl se do trenek a zalezl pod peřinu, aniž by se před spaním osprchoval nebo aspoň umyl. S rukama za hlavou, ležíc na zádech, pozoroval s úsměvem strop, který znázorňuje hvězdnou oblohu s Měsícem v úplňku. Ano, tady se mu bude líbit.

2. Poklady

Během spánku mu myšlenky utíkaly k ní. Leží přece jen na stejném patře, téměř ve vedlejší ložnici. Mohl kdykoli přejít za touhle tajemnou ženou. Líbí se mu a něco ho k ní hrozně táhne. Sám tomu nerozumí. Ovšem, kdykoli se ve snu setkali, nikdy se mu nepovedlo vidět ji nahou nebo s ní něco mít. Ne, že by nechtěl, nebo že by jevila ona nezájem, to ne. Ale něco zde bránilo přístupu k její mysli. Něco, co mezi nimi tvořilo hranici. Nechápal, co se s ním děje. Vždy se mu podařilo představit si nějakou holku, která se mu líbila, bez oblečení. Ale u ní to prostě nejde...

Probudil se trochu zklamaný.

Vstal, vzal si oblečení a šel do sprchy. Opět mu hlavou běžely zážitky z předchozího dne. Nechápal, proč si nevybavuje nic do chvíle, kdy dostal smyk a byl za volantem pod vlivem alkoholu. Nevěděl, s kým ten večer trávil. Ani kde, ani proč. Nic si nepamatuje. Probudil se v tomhle Světě a Arrieth ho tu chce učít žít – nebo aspoň přežít.

Ach Arrieth... tajemná Arrieth. Nezná ji, to ví jistě. Povědomá mu není. Ale líbí se mu a to docela dost. Jen působí zbytečně moc nepřístupně. Však on se jí dostane pod kůži. Musí pomalu, víc ji poznat, nechat ji, aby poznala jeho. Jen se do ní nesmí zamilovat. Slíbila – respektive řekla mu, že se bude snažit, aby byla jeho cesta

tímto světem příjemná. Tak co? Ona je žena, on je muž. A pudy jsou pudy. To se zvládne.

Jeho tělem při těchto myšlenkách začalo lomcovat vzrušení. Jenom tomu scházela vidina *nahé* Arrieth. Ale i v tom korzetu a minisukni vypadala velmi přitažlivě.

Ve sprše strávil zhruba dvacetpět minut. Oblékl se do tepláků a trička, co měl na posteli, a opustil místnost, která mu byla přidělena jako pokoj. V kuchyni našel nachystanou snídani – pochopil, že ji někdo nachystal pro něj. Jedná se o snídani jako v nějakém americkém filmu – vajíčka se slaninou a k tomu sklenici džusu. Nasnídal se a šel hledat dívku, která nikde v domě nebyla. Vyšel před vilku, jestli ji nenajde tam, když v tom se k němu přiřítíl vlk.

„Kde máš paničku, co?“ zeptal se ho obezřetně.

Jak kdyby mu zvíře rozumělo, vedlo ho směrem k veliké garáži a co chvíli se po něm ohlíželo, aby se ujistilo, zda za ním jde. Šel poslušně za vlekm a představoval si, jak moc by mohlo bolet setkání s touto šelmou, když nemá dobrou náladu. Zastavil se hned u prvního sportovního auta, které stálo u vchodu do garáže, čímž tok myšlenek utnul. Zpod červené *mazdy* 323, která vypadala pěkně vymazleně, čouhaly dívčiny nohy.

„To už jsi vzhůru?“ ozvala se a vydrápala se zpod vozu do stoje. Oblečená je do rudého ušmudlaného, volného trička a minišortek. Ruce má špinavé od oleje, tričko zřejmě několikrát použila místo utěrky, jak napovídaly šmouhy, a i na obličejí ji zdobilo pár tmavých

skvrn. Vlasy si ráno stáhla do ohonu, asi aby jí nepřekážely, však v současné chvíli působí krapet rozčuchaně. Postavila se a utřela si dlaně o triko.

Usmál se, protože mu pohled na ni připadal roztomilý. „Jo, už jsem vstal,“ odpověděl na otázku. „Tohle je taky tvý?“ zeptal se a ukázal na auto, u nějž se nyní skláněla, aby položila klíč.

Zasmála se jeho dotazu. „Seznamte se, tohle je Magda. První *mazda*, kterou jsem získala,“ poklepala prsty po střeše vozu. „Pojď, ukážu ti zbytek mých mazlíků,“ vykročila do garáže a ohlédnutím se ujistila, zda ji následuje.

Zaskočeně šel za ní. Věděl z předchozího dne, že jí patří *mazda RX-8*, nyní viděl *mazdu 323* a evidentně těch aut uvidí mnohem více. S neskrývaným nadšením a láskou jej vedla garáží, ukazovala mu své poklady a nezapomněla zmínit, že každé z aut má své jméno a aby si to nikdo nepletl, jména nechala vyrobit místo SPZ. V němém úžasu se rozhlížel a nechápal, jak může holka tolik milovat auta. *Mazda RX-8*, *mazda 323*, *mazda MX-5*, *mazda MX-3*, *mazda 6*, *mazda 3*,... usoudil, že *mazda* bude její oblíbená značka. Ale aby se neřeklo, byly tu i jiné značky. *Audi TT*, *Audi R8*, *Porsche Carrera 4S*, *Ford focus RS*... Všechna tato auta byla rudá, nebo černá s rudými znaky. V podstatě - všechny *mazdy* byly rudé. Ostatní sportáky byly černé s rudými ornamenty.

„A tady,“ poznamenala a vytrhla ho ze zamyšlení. „tady jsou mé nejcennější poklady,“ ukázala na dva vozy stojící před nimi. Šlo o dva kousky něčím se lišící od ostatních aut. První byla *Škoda fabia*

v černém provedení působící zcela obyčejně. Druhý byl *Ford focus ST* v tmavě modré barvě. Obě auta měla SPZ v podobě, jaká je běžná v reálném životě. „Tohle,“ ukázala na *focusa*, „to je Esty. A ta *fabia* je Formulka...“ pousmála se, došla až k těm dvěma vozům a při jejich jmenování každé z nich pohladila po kapotě. Byla k němu otočená bokem, přesto si všiml něhy, která se jí objevila v očích.

Spokojeně došel až k ní. „Super... Který z nich bude moje?“ zeptal se v nepovedeném pokusu o vtip.

„Ani jedno!“ otočila se s nepřičetností v očích a zněla dostatečně přísně. „Za volant tě pustím možná tak do Anny!“ ukázala na *Audi R8*.

Pochopil, že mu pokus o vtip nevyšel. „A co je na těch dvou tak zvláštního?“ chtěl vědět, protože se mu vozy nezdály nijak výjimečné.

Udělal krok k Formulce a láskyplně ji pohladila po kapotě. „Znám je z reálného světa. Formulku jsem řídila ještě před autoškolou – teda, učila jsem se v ní rozjezdy přes spojku... A Esty byl první auto, co jsem řídila po autošcole,“ vysvětlila mu tichým hlasem. Prošla kolem něj a stejně jako *fabii*, pohladila i *STčko*. „Patřily Jemu...“ dodala a v jejím hlase zazněl smutek. „Co je vlastním, nesedla jsem do nich...“ tímto přiznáním v podstatě vysvětlila, proč smutní. Nevnímala už ani tak stesk po daném člověku, ale vyčítala si, že se bojí sednout do těchto konkrétních aut.

Přikývl a více o daných dvou vozech raději vědět nechtěl, i když ho napadlo hned několik otázek. „Co mě vlastně dneska

čeká?“ pokusil se změnit téma, což se ve výsledku jeví jako celkem dobrý nápad.

„Jen seznámení s místníma. Nemá cenu tě stresovat hned první den působení v tomhle Světě,“ naposledy se zadívala po modrém voze a zamířila ven z garáže.

Následoval ji a mlčel. Jen mu vrtalo hlavou, jak je možné, že jedno auto má modrou barvu, když ona vidí jen červenou. Jak může ocenit krásu téhle modré? A jak je možné, že holka jako ona se vyzná v autech? Těžko říct, jak moc se v nich vyzná, ale nevlastní jich nejméně. A až na tu *fabii* jsou to všechno sportáky.

„Formulka je sice jenom *fabia*, ale obsah motoru má dva litry,“ vysvětlila, aniž by se jí na něco ptal. „Má stopatnáct koní, úžasně zní a má luxusní odpich...“ prozradila mu kouzlo tohoto auta, které si moc dobře pamatovala.

„Jak je možný, že to *STčko* je modrý?“ skočil jí do řeči, i přes svůj vlastní zákaz se zeptal.

Smutně se usmála a nechala pramen vlasů, který se jí uvolnil z drdolu, aby jí sklouznul do obličeje. „Protože takhle si ho pamatuju,“ odpověděla mu tiše. „Jen s tím rozdílem, že ve skutečnosti byl na plyn. Já mu ale nechtěla upírat výkon. Nechtěla jsem dostihovýho koně bez nohy.“

„Sporták na plyn? Kterej debil by to udělal?“ ušklíbl se nechápavě už jen té představě.

„On. Mimojiný...“ řekla tiše, sotva ji slyšel. Uvědomovala si však, že v té době byla tou, která tento nápad obhajovala, aby na Něj okolí nevedlo blbé poznámky.

Všiml si, že to pro ni není nejpříjemnější téma. „Promiň...“ řekl potichu, aby se jí omluvil.

„To nic... už je to pryč,“ zavrtěla hlavou a pokusila se o úsměv. „Jde spíše jen o vzpomínky. To se srovná...“ vysvětlila mu situaci. Věděla moc dobře, že tohle k ní patří. Ale asi už jenom ze zvyku než z bolesti. Už to má v sobě vyřešené. Ale zbývá jí ještě jedno poslední, co musí dořešit.

Vešli mlčky do vilky, a když prošli halou, zamířila do schodů, že se zajde vysprchovat, aby ze sebe smyla olej a prach.

True ji sledoval, jak mizí v patře, pak si sedl na gauč a pustil si televizi. Ačkoli ho více lákalo jít do té sprchy s ní.

3. Arriethina slabost

V ložnici ze sebe shodila špinavé oblečení, které nechala ležet na zemi, vzala si župan a přesunula se do koupelny. Než župan pověsila na sušák, podívala se do zrcadla.

„Sharon, dneska ne... dneska mě neotravuj...“ pronesla s nelibostí do ticha.

„Je mi líto, Arrieth, jednou k tobě patřím, tak tu jsem...“ odpověděla jí malinká postavička, která dost důvěrně připomínala panenku Barbie. Výškou i proporcemi. Lišila se jen tím, že měla dračí křídla a byla to tmavovlasá bytůstka. Tahle bludička nad Arrieth drží dohled, je jí rádcem a dozorcem.

„Prosím, teď chci být sama...“ hlesla Arr a pověsila župan na háček, který drží přidělán na žebřinovém topení.

„No dobře, co s tebou mám dělat...“ odpověděla jí podrážděně démonka. „Aspoň si můžu víc prohlídnout toho novýho...“ a se smíchem zmizela stejně rychle, jako se zde objevila.

Arrieth zavrtěla hlavou, vlezla do sprchového koutu a pustila na sebe horkou vodu. Dopady vody na její kůži zanechávaly červené stopy, což přivítala s nadšením a poddávala se tomu. V hlavě jí však běhaly vzpomínky na Něj. Jeho oči, úsměv, hlas, vůni, ... pohlazení, jež patřovalo kdysi dávno jenom jí. Něžná slova, která jí říkával, ... krásné chvíle, pak zrada, která přišla z jeho strany. A to, jak jej

ztratila... Nejhorší bylo, že její nový Svěřenec mu byl až nechutně podobný. O hlavu vyšší než ona, štíhlá postava, ale svalnaté ruce, krátké vlasy, které se mu na čele čepýřily, barvy zlatohnědé, modrošedé oči s náznakem zelené. Jen neměl brýle.

Vztekle udeřila pěstí do stěny. „Proč mě nenecháš?!“ dostala ze sebe rozčíleně. Nevěděla, zda má brečet, nebo mít vztek. „Já... kráva... vzdala jsem se kvůli Tobě všeho... úplně všeho!“ v hlase jí zaznívala zlost. „Jen kvůli tomu... že jsem Ti věřila... nechala jsem Tě, abys po mně šlapal... abys mi lhal... dělal si ze mě rohožku... Byla jsem slepá a úplně blbá...“ vztekala se, ovšem hlas se jí začal vytrácet. „Věřila jsem Ti... Celým svým srdcem jsem Tě milovala...“ v očích se jí objevily slzy. „Pořád... pořád na Tebe narážím...“ v tu chvíli v sobě pocítila bodnutí nenávisť. „Nenávidím Tě!“ zavrčela vztekle, ačkoli moc dobře věděla, že to tak není. „Nenávidím sebe...“ řekla klidněji, aby to uvedla na pravou míru. „Za to jak jsem byla naivní... Za to, že jsem Ti podlehla... že jsem Ti věřila a oddala se Ti...“ už nebyla skoro slyšet, jak tiše tohle řekla. Poukazovala tím na Jeho pobyt zde ve Světě.

Zůstala tak dalších deset minut, než se uklidnila. Oči jí pálily od slz vzteku, tak na sebe pustila ledovou vodu a nastavila tvář, aby smyla stopy po tomto emočním výlevu. Sice neplakala nijak dlouho, ale věděla, že bude mít zarudlá bělma.

„NAVŽDY,“ zazněl jí Jeho hlas v hlavě, když si ručníkem vysoušela vlasy.

Zavrtěla nelibě hlavou, dívajíc se na svůj odraz v zrcadle. „Pozdě...“ odpověděla a oblečena do županu opustila koupelnu.

Procházela kolem postele, když si všimla malé Sharon, jak ji pozoruje.

„Tebe to pořád nepřešlo...“ zhodnotila postavička situaci, protože pochopila, co se v koupelně odehrálo. „Dole v obýváku máš pěkný kus masa, tak se odvaž!“ poznamenala laškovně, přestože věděla, že tohle Arrieth neudělá.

„Nejde to. Je Mu hrozně podobnej...“ odsekla jí stroze, uvědomujíc si pouhou provokaci malé démonky. „Dneska tu spí Dante... A moc dobře víš, že už deset let patřím jemu...“ odvětila jí a prohrábla si rukou vlasy. „Nehledě na to... True je tam tomu člověku až moc podobný. Troufám si říct, že mi jej Svět přidělil schválně...“ uvažovala nahlas. „Navíc... nejde o zlomené srdce... Jde o vztek a nenávist...“ sklopila zlomeně pohled. „Jenže vůči sobě samotné...“

„Takže spím zase na chodbě...“ povzdechla si démonka a záměrně přešla „vysvětlení situace“, neboť Arr znala. „Kdy už se vy dva spolu usadíte? Že tě to baví být holka na zavalanou...“ tvářila se nevinně, přitom si moc dobře uvědomovala, jak moc tím dívku naštvě. Co na to říct? Milovala chvíle, kdy do ní takhle mohla rýt.

„Nejsem holka na zavalanou!“ odsekla pohotově, aby Sharon vyvedla z omylu. „Jen jsem holt v jeho moci. To se tak někdy stává, když někomu dlužíš...“ Arrieth vzetkle prošla kolem démonky a otevřela skříňku, kde chvíli něco hledala.

„Stejně se to zase nepovede...“ rejpнула si bludička vědoucně a poukazovala tím na blok, jež mladou ženu brzdí.

Arrieth dál šmátrala rukou v policích. „Kam jsi to dala?!“ vyhrkla na překvapenou Sharon.

„Co myslíš?“ předstírala démonka, že netuší, co hledá.

„Moc dobře to víš! Ty pilulky od Danteho!“ Arrieth se rozčilovala. Před několika lety jí dal Dante tablety, které zabraňovaly emocím, aby se dostaly na povrch. Ano, dělalo to z ní chladnou mrchu, ale aspoň se vyhla takovým emočním výlevům, jaký zažila před chvílí ve sprše.

„Jo to... no, schovala jsem to. Musíš se s tím sama konečně vyrovnat. A ne kvůli tomu užívat drogy,“ odvětila jí ledabyle a přitom se tvářila velice moudře.

„Sakra, Sharon! Kam jsi to schovala?! Moc dobře víš, že to potřebuju! Dante mi je dal, abych díky tomu dokázala nějak fungovat!“ zaúpěla zoufale při uvědomění, že si vypěstovala na této alchymii závislost.

„Spíš ti to dal, abys byla chladná, nedostupná a podržela jen a pouze jemu,“ odpověděla jí dost znechuceně. „I když se mu to ještě nepovedlo...“ zasmála se škodolibě faktu, že se jmenovaný muž už přes deset let snaží marně dostat Arrieth pod sukni.

„To, že Danteho nemáš ráda, neznamená, že můžeš ničit i mé city k němu!“ vztekala se a nasupeně svírala ruce v pěst.

Sharon se začala smát. „City? Myslíš to, co u tebe těma drogama vytvořil? To, že si tě k sobě připoutal? Má nad tebou moc a ty nesmíš jít a bavit se?“

Mrskla po ní vztekla ručníkem. „Sama víš, že to není pravda...“ upozornila ji a šla oblečena pouze v županu do obývacího pokoje, kde se True díval na televizi.

Hned dle prvního záběru, jež spatřila, poznala, že se dívá na seriál „Krevní pouta“. Ostatně tam nic jiného ani neměl šanci najít. Vlastně ano. Záznamy z pouličních závodů.

„Ten díl mám ráda,“ poznamenala, když si sedala vedle něj, vztek na Sharon zahrnala velice rychle.

Ohlédl se po ní a zůstal nevěřičně zírat. Vlasy si nechala rozpuštěné a rudě zářily na sněhově bílém županu. Jako by se anděl rozhodl stát pekelníkem a uvízl někde mezi nebem a peklem. Andělsky krásná tvář, bledá pleť, krásné oči barvy jantarově hnědé a ohnivě rudé vlasy. „Tys brečela?“ zeptal se, když si všimnul zarudých bělem.

„Šampon,“ vysvětlila a spokojeně si natáhla nohy na konferenční stolek.

„Jo, to znám. Nic příjemného,“ poznamenal a dál se snažil věnovat pozornost seriálu.

To určitě... pomyslela si. Neuniklo jí, jak jeho pohled co chvíli utíká od televize k ní. Pobavilo ji to. Byla v tomto směru celkem potvora.

Měl se sebou co dělat, aby na ni nezíral. Zrovna se mu v hlavě honily myšlenky o tom, že mu to určitě dělá naschvál, když si všiml, že jí župan odhaluje více kůže, než by sama chtěla. Začínal mít problém, který se stával více a více viditelným. Problém, s nímž by mu klidně mohla pomoci. Ale ne! Ona se s plným zaujetím dívá na seriál, který zná evidentně nazpaměť. Vůbec si nevšímá toho, jak moc ho dráždí. Nezajímá ji to!

Nevydržel to. Pohled mu sjel na její krásné dlouhé nohy. Nutkání dotknout se jí bylo nesnesitelné. Už, už se chystal ji pohladit po odhalené kůži, když...

„Ani to nezkoušej!“ oznámila mu celkem zostra, že by se i rozzuřený pitbull zarazil.

Ruku zase poslušně stáhl do klína. A i přes její ostrý tón hlasu, mu oči stále těkaly k ní. Zvlášť když věděl, že sundat z dívky župan je něco tak strašně lehkého... Tolik ho to lákalo! A tak moc byl vzrušený... Přemýšlel, zda mu to dělá naschvál, nebo je to její běžný způsob života. Poposedl si a ruku si dal do klína, aby své vzrušení zakryl.

„Jak dlouho už tu vlastně jsi?“ zeptal se jí, aby odvedl myšlenky jiným směrem. Třeba když se o ni bude víc zajímat, tak se jí pod ten župan dostane.

Vyhrnula si rukáv na levé ruce a ukázala deset čar o délce přibližně sedm centimetrů, které byly na šířku předloktí. Jedenáctá čára byla poloviční. „Přes deset let...“ odpověděla mu s pohledem zabodnutým na čáry.

„Tak dlouho?“ překvapeně zalapal po dechu. „Jak je možný, že ses ještě nedostala pryč?“

Povzdechla si, protože jí připadal její příběh nudný. „Už jsem ti snad říkala, že tu jsem za svý chyby...“

„Obávám se, že ne...“ namítl pochybovačně.

„Ne? Tak ti to povím jindy. Dneska ne,“ vstala a protáhla se v zádech.

Litoval toho, že je otočená na druhou stranu, neboť se jí župan uvolnil a odhalil ji. Jenže nic neviděl.

Ohlédla se přes rameno: „V kuchyni je nějaký jídlo, tak se pak najez. V šest tě vyzvednu. Najdi si do tý doby nějaký program,“ prohodila k němu, když odcházela.

„A kam jdeš ty?“ zeptal se jí, když mířila do schodů.

Pootočila se a nabídla mu pohled na odhalené stehno nohy, která byla o schod výš. „Já jdu prohnat koně,“ odpověděla mu s úsměvem.

„Ty máš i koně?“ neskryval překvapení, protože ho zaskočila.

Arrieth se vesele rozezsmála. „Ano, ty pod kapotou,“ mrkla na něj a zmizela v patře. „Zanedlouho jedu závod...“ zavolala ještě z patra na vysvětlení.

Hned si vybavil všechny sportáky, které mu před hodinou ukázala. Otázkou zůstávalo, co bude dělat on. Jak naloží se svým časem? Mohl by se podívat do města, kdyby nebydlela zhruba třicet kiláků od něj. Spát se mu nechce, v televizi nic nedávají, počítač v domě žádný neviděl. Všude jen plno knih. Žádní sousedé. Nikde nic.

Než vyšla z vilky, procházela kolem něj. „Neboj, čas tu utíká poměrně rychle,“ poznamenala a z věšáku u vchodu si brala klíčky od jednoho z aut. „Zatím se měj,“ mávla na něj a přiložila k uchu telefon, aby někoho prozvonila.

4. Adrenalin

Díval se z okna, když se vyřítila ven z garáže v černém *focusu*, který měl po bocích rudě iniciály *RS*. Celou vilkou se ozvalo dunění motoru, až se otřásaly tabulky skla v oknech. Pousmál se. Ještě nezažil, aby holka tolik milovala sportovní auta.

To by mě zajímalo, co tu budu dělat... pomyslel si a šel zpět do obýváku. Chvilku přecvakával kanály v televizi, což ho brzy přestalo bavit. Myšlenkami se zase vrátil ke včerejšímu setkání. Vybavil si její tvář, její úsměv... Dokonce i její tělo, ačkoli zahalené do korzetu a minisukně. Nebyla nahá ani v jeho představách, natož tak ji vidět naživo, ale i to mu stačilo, aby se vzrušil. A to dost.

Byl ve vilce sám, proč toho nevyužít. Ona se jen tak nevrátí. Tak si začal dopřávat rozkoš, s níž by mu v brzké době mohla vypomoct i ona.

Uháněla, co mohla. Při každé příležitosti přišlápla plyn a oddávala se svižné jízdě. Vnímala každou buňkou v těle sílu a dravost tohoto sportáku. Svírala volant a vnímala lehké brnění v konečcích prstů, což se jí vskutku zamlouvalo. Pocit mravenčení se jí od rukou rozléval postupně do celého těla. Zrychlený tep a tlukot srdce

prozrazoval, jak prožívá tuhle jízdu. Moc dobře věděla, co ji na sportovních vozech tolik láká. Ten adrenalin. Adrenalin, který se jí vlévá do žil, kdykoli přeřadí na vyšší stupeň a pedál přišlápne víc k podlaze. A co teprve v zatáčkách, u nichž si je jistá, že ji nepřekvapí tím, že by vynášely.

Těsně před prudkou zatáčkou dohnala *mazdu RX-8*, jakou měla v garáži i ona. Nedokázala však určit barvu, neboť barvy nerozezná. Nevadilo jí to. Sešlápla plyn a s nadšeným výkřikem ji předjela. Nestresovala se tím, že daným úsekem projela v protisměru. Zná tyhle cesty a ví, co si může dovolit. Mazda jí mizela ve zpětném zrcátku, což Arrieth ještě více těšilo. Zesílila radio a zvesela si zpívala píseň, co jí hrála z flash discu.

Zhruba po dvaceti kilometrech sjela ze silnice na odpočívadlo a čekala, než dojede ten, koho mījela.

Nemusela čekat dlouho. *Mazda RX-8* je taky pěkně dravé autíčko, co je jen o velice málo slabší než *focus RS*. Ovšem, ona má své mazlíky vyladěné, aby ji jen tak někdo nedohnal. Přijíždějící auto zastavilo vedle ní a vystoupil z něj vysoký muž silnější postavy. Nebyl tlustý, ale nasvalený. A to pěkně. Černé, dlouhé vlasy měl stažené do ohonu, na očích sluneční brýle se zrcadlovým odleskem, několikadenní strniště mu zdobilo bradu. Oblečen byl do černé košile, u níž nechal horní dva knoflíky rozepnuté, a černých džínů, do kterých měl košili zastrčenou, aby vypadal víc upraveně, zdobila je na opasku spona z chirurgické oceli. Zabouchnul dveře a došel až

k ní. Při pohledu na něj se jí prudce rozbušilo srdce jak zamilované puberťačce.

„Jedeš pozdě, zlato,“ poznamenala provokativně, opírajíc se o kufr svého auta, jednu nohu pokrčenou v koleni a patou opřenou o nárazník.

Muž se ušklíbnul jejímu rýpnutí. „Když tě smete černý sportřák, který by měl být jen neznatelně rychlejší než tvoje auto, co uděláš?“ pokrčil rameny a zvedl si brýle z očí na temeno hlavy.

„Přidám plyn,“ odpověděla škádlivě a usmála se, protože si byla vědoma své výhody v úpravě aut.

Začal se smát její odpovědi, přesně takovou zrovna od Arrieth čekal. „Rád tě vidím, Arr.“

Odlepila se od auta, aby jej mohla obejmout. „Já tebe taky, Dante,“ odpověděla mu a políbila jej. Musí využívat toho, že se setkali na místě, kde nejsou žádní svědci, protože jinde by si takové důvěrnosti muž nedovolil. Měla na paměti, jak muž nesnáší, když je jeho jméno skloňováno dle předpisů gramatiky. Takže zde nečekala na Danta, ale na Danteho.

Po objetí se zase opřela o svůj vůz, vytáhla oblíbené cigarety a zapálila si. Když její tělo začalo vstřebávat první dávku nikotinu v tento den, reagovalo mírným brněním.

„Moc dobře víš, že to nemám rád,“ poznamenal k cigaretě a po té, co mu věnovala výmluvný pohled, změnil téma na její auto. „Tos ho ještě nerozsekala?“ podivil se upřímně, ačkoli moc dobře znal její styl řízení.

Ohnala se po něm celkem nasupeně. „Drzej, jako vždy,“ odsekla mu, natruc si potáhla a kouř mu foukla do obličeje. Faktem zůstává, že Rona (*focus RS*) už dlouho z garáže nevytáhla. Možná proto ta otázka na rozsekání. „Moc dobře víš, že i když závodím už osm let, vždy v cíli nemám na autě ani škrábnutí! Já nebourám!“

„To bych nebyl já,“ odpověděl jí, cigaretu jí sebral a zahodil. „A mluv spisovně. Moc dobře víš, že na to dám hodně.“

„Hej!“ vyjekla. „Pardon, *drzý*,“ opravila se s úsměvem. „Mimochodem říká ten, co své jméno skloňuje špatně.“

„Dneska večer s tebou počítáme v Temnotě,“ oznámil jí, aby změnil téma a zbytečně ji nerozčilil, protože její výkyvy nálad byly poslední dobou dost prudké.

Temnota je noční klub pro havěť žijící v tomto světě. Její a jeho oblíbený podnik, kde mu kdysi slíbila svou poslušnost. Neodpustila by si, kdyby tam nešla. A hlavně to evidentně dostala rozkazem. Ano, v tomhle směru ji Dante svazuje. Ale nemá mu to za zlé. Bez něj by se nedostala tam, kde je. Bez jeho pomoci by zde nebyla tak moc šťastná.

Přikývla. „Dovedu tam toho nového,“ poškrábala se zamysleně na krku. „Trochu ho prokoukneme,“ dodala, když si zapalovala novou cigaretu, tentokrát opatrně, aby jí ji nesebral.

„Budu hádat,“ řekl pobaveně a v očích se mu škodolibě zablýsklo. „Nechala jsi odemčenou garáž a tím pádem přístup ke svým miláčkům.“

Usmála se a v obličejí se jí zračila zákeřnost. „Jenom naprostý idiot by se snažil projít kolem Santona,“ poznamenala ledabyle a pokrčila rameny.

S hrůzou v očích přikývl. Jizvy na rukou a hrudi jej začaly pálit, když si vzpomněl na setkání s obrovským vlkem střežícím její poklady. „O tom mi ani nemluv.“

„Neměl jsi mi sahat na Estyho!“ odpověděla celkem přísným hlasem, což byl náznak přicházejícího výbuchu vzteku, nezmění-li se téma.

Zamyšleně se na ni podíval, protože pořád nechápal, některé její činy. „Proč ho vlastně máš? Můžeš si pořídit celou smečku psů, ale ty si adoptuješ divokého vlka.“

S úsměvem odvrátila pohled na louku, u níž tohle odpočívadlo bylo. Díky zmínce o vlkovi už zase byla klidnější. „Protože vlky miluju. A Santon si našel mě, ne já jeho. A moc dobře víš, že se ho nevzdám. Zkusils to na mě už tolikrát a vždycky marně,“ odpověděla mu a v hlase jí zaznělo varování. Poukázala tím na fakt, že i když jí chtěl několikrát zabránit v tom, aby se k vlkovi vracela, nikdy mu to nevyšlo. Nějakým záhadným způsobem byla s vlkem spřízněná duše – vždy vycítili jeden na druhém, že něco není v pořádku, nebo že naopak vše v pořádku je. Kdyby se cokoli jednomu z nich stalo, ten druhý to prostě okamžitě ví. Nad jejich vztahem a soužitím zůstává rozum stát. Zdá se to vskutku neobvyklé i na tento svět.

Povzdechl si. „Ano, jsem si vědom, že jsi ochotna obětovat sebe a naše pracovní vztahy, než se vzdát nebezpečné bestie, která ti hlídá pozemek.“

„Nemluv o něm tak škaredě!“ napomenula ho dotčeně, protože jí zvíře nejednou hodně pomohlo. „Santon mě nikdy nezradil a nikdy mi nijak neublížil. A jsem přesvědčená, že to ani neudělá,“ svého vlka miluje nadevše. Je pro ni nejlepším přítelem a nejvěrnějším společníkem.

„Uvidíme se večer,“ oznámil jí, protože nechtěl, aby se zase v myšlenkách dostala k Němu. „Už se začíná stmívat. A jak tě znám, nemáš s sebou kuši.“

Měl pravdu. Kuši si dnes nebrala. „Večer,“ přikývla, aby potvrdila účast. „Mimochodem... ten nový... je Mu strašně podobný... Skoro On bez brýlí...“ řekla tiše se zamračeným pohledem.

„Ty to zvládneš, láska,“ jako by věděl více, než věděla ona.

Na rozloučenou se objali, dali si obyčejné letmé políbení a nastoupili do svých aut. S řevem motorů zamířili každý jiným směrem.

Na odpočívadle, z něhož právě odjížděli, se před deseti lety setkali. Byl to den, který se jim vepsal do paměti a změnil jim oběma život. Tenkrát si poprvé uvědomila, že tento svět je vskutku šerý. A ne jenom svým jménem. Už za těch několik měsíců, co tu v té době byla, si stačila všimnout, že nikdy nevysvitlo slunce. Že je věčně pod mrakem, což způsobovalo, že šero bylo nejen venku, ale i v ní. Pochmurná nálada, temný pohled na svět, odevzdanost

osudu... Tenkrát se nevzdala jen svých získaných bodů, vzdala se totiž i sama sebe a chtěla konec. Definitivní konec. Stalo se ale něco, co nečekala – přišel k ní Santon. A pár dní na to, co bloudila v okolí odpočívadla, vedle ní zastavilo BMW X5, které řídil Dante. A tím její život v Šerém Světě teprve začal.

Ačkoli byla myšlenkami zpátky o několik let, srdcem byla za volantem Rona. Kdykoli sešlápla pedál a motor zařval hlasitěji, spokojeně se usmála. Těšila se na večer, až budou v klubu.

Dante je pro ni velice důležitým tvorem žijícím v tomto světě. Mají k sobě velice blízko a její srdce patří právě Dantemu. Ano, je tu problém, který ji svazuje už přes deset let. Ale Dante s tím je smířen a netlačí na ni. Ví, že ten, jehož jméno je tabu, ji pořád nějakým způsobem omezuje, i když už tu deset let není.

Nebyli nikdy jen přátelé. Jsou pár, ale nedávají to znát. Nikdo to o nich neví, kromě dvou Danteho kamarádů. Tim a Ben věděli všechno o těchto dvou. Jsou jejich přátelé a fandí jim. A oba dva tajně touží po Arrieth. Danteho občas omezovalo, že se s ní nemůže pochlubit jako se svojí přítelkyní, naopak je všichni ve světě vnímají jako Pána a jeho Otrokyni. Což bylo Světem žádáno.

Kdysi, před deseti lety, mu Arrieth složila slib, že mu bude oddaně sloužit a bude mu po vůli, myšleno tak, že udělá vše, co jí přikáže. Ale nikdy nesklouzl k tomu, aby mu dopřávala fyzickou rozkoš. Nikdy jí v tomhle směru nerozkazoval. A celkově, on jí dal volnost hned ze startu, protože nechtěl, aby mu byla odevzdaná až takovým způsobem. Nelíbila se mu představa, že by si její

poddajnost, náklonnost a lásku získal kvůli pravidlům a povinnosti. Byl vděčný za její přízeň, proto jí nechával svobodu. A získal si její náklonnost. Jen se mu to krapet vymklo z rukou. Místo, aby byl s ženou, kterou mu určil Svět, zamiloval se do Arrieth a jiná ho nezajímala. Zvláště, když věděl, že Arr cítí něco víc k němu. Byla pro něj neodmyslitelnou bytostí, kterou zde znal. Především o ni nechtěl přijít. Ať už jako o společníci, tak jako o ženu, kterou miluje.